

Je imam mlozom broj

Coqui kuzena

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоинствени за нивното време...

Наслов на оригиналот

I've got your number

© Sophie Kinsella, 2012

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

То е твоят број

Софи Кинсела

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

3a perc

1

Присебност. Ми треба само присебност. Ова не е земјотрес или збудален масовен убиец или нуклеарна катастрофа, нели? На скала на вистинските катастрофи, ова не е огромно. Не е огромно. Претпоставувам дека еден ден ќе се смеам кога ќе се навраќам на овој момент, ќе си мислам, *Ха-ха, колку бев будала што се секирав...*

Престани, Попи. Не се ни обидувај. Не се смеам - всушност, ми се повраќа. Шетам наваму-натаму низ салата во хотелот, а срцето ми бие како лудо додека бесцелно барам по шарениот килим, зад столчињата, под фрлените салфети, на места каде што сигурно не може да биде.

Го изгубив. Единственото нешто на светот што не требаше да го изгубам. Мојот веренички прстен.

Малку е да речам дека прстенот е посебен. Тој прстен бил во семејството на Магнус со генерации. Прекрасен смарагд со два дијаманти и Магнус морал да оди да го извади од специјален сеф во банка пред да ме запроси. Го носев безбедно цели три месеци, религиозно го ставав на специјална порцеланска тацна ноќе и си го допирав прстот на секои триесет секунди... а сега, баш денес кога неговите родители се враќаат од Америка, го изгубив. Баш тој ден.

Професорите Ентони Тевиш и Ванда Брук-Тевиш во овој момент летаат назад, се враќаат од шестмесечен неплатен одмор во Чикаго. Можам да ги замислам сега,

како јадат печени кикирики со мед и читаат академски есеи на нивните електронски уреди за читање. Искрено, не знам кој од нив двајца ме плаши повеќе.

Тој. *Толку* е саркастичен.

Не, таа. Со целата таа бушава коса и нејзините постојани прашања за твоите ставови околу феминизмот.

Океј, двајцата се проклето страшни.

И треба да слетаат за саат време и се разбира дека ќе сакаат да го видат прстенот...

Не. Немој да хипервентилираш, Попи. Остани позитивна. Треба само да гледам на ова од друга перспектива. Како на пример... што би направил Поаро? Поаро не би трчкал наоколу во паника. Би останал смирен и би ги употребил неговите мали сиви ќелии и би се сетил на некој минијатурен клучен детаљ кој би бил решението за сè друго.

Цврсто ги затворам очите. Мали сиви ќелии. Ајде. Дајте сè од себе.

Проблемот е што не сум сигурна дали Поаро испил три чаши шампањ и едно мохито пред да го реши убиството на Ориент Експрес.

„Госпоѓице?“ Една сивокоса чистачка се обидува да ме заобиколи со правосмукалка и ужасено си ја покривам устата. Тие веќе ја поминуваат салата со правосмукалка? Што ако го соберат прстенот?

„Извинете“. Ја фаќам за рамото. „Ќе може ли да ми дадете само уште пет минути пред да почнете да чистите со правосмукалката?“

„Уште го барате прстенот?“ Несигурно затресува со главата, а потоа се развеселува. „Сигурно ќе го најдете дома. Веројатно цело време бил таму!“

„Можеби“. Наоѓам сили љубезно да кимнам иако ми доаѓа да вреснам. „Не сум *толку* глупава!“

Гледам дека на другиот крај од салата една друга чистачка собира ронки од колачи и стуткани салфети во една кеса за ѓубре. Воопшто не се концентрира. Зар не ме слушала? „Извинете!“ Мојот глас писка кога се стрчувам кон неа. „Вие *го барате* мојот прстен додека чистите, така?“

„Уште не сум налетала на него, љубов“. Жената собира уште еден дел од ѓубретото на масата во кесата без да погледне.

„Внимателно!“ Грабам по салфетите и ги вадам, проверувајќи ги претпазливо без да се оптоварувам што се изнамачкав со шлаг целата.

„Драга, се обидувам да чистам“. Чистачката ми ги зема салфетите од раце. „Види каков хаос правиш!“

„Знам, знам. Извинете. Ама не разбирате. Ако не го најдам прстенот, црно ми се пишува“.

Ми доаѓа да ѝ ја грабнам кесата за ѓубре и да направам форензичка проверка со пинцета и лупа. Ми доаѓа да ставам жолта лента околу целата просторија и да ја означам како место на злосторство.

Прстенот мора да е овде.

Мора да е.

Освен ако уште не е кај некој. Тоа е единствената друга опција што ми дава мала надеж. Некоја од моите другарки уште го носи на рака и некако не забележала. Или можеби паднал во некоја чанта... Можеби паднал во џеб... се закачил за конците на нечиј џемпер... Можностите што си ги набројувам се сè понереални, но не можам да кренам раце.

„Баравте ли во тоалетот?“ Жената тргнува да помине покрај мене.

Се разбира дека барав во тоалетите. Ја проверив секоја можна кабина клекната на колена и раце. А потоа и сите мијалници. Двапати.

Потоа се обидов да го убедам консиерџот да го затвори тоалетот и да викне човек да ги провери сите цевки, но тој одби. Рече дека ќе била друга приказна ако *со сигурност* сум знаела дека се изгубил таму и рече дека е сигурен дека *полицајците* би се согласиле со него и на крајот ме замоли да се тргнам од неговото биро затоа што чекаа други луѓе.

Полицајците. Пфт.

Мислев дека ќе долетаат овде со нивните полициски возила веднаш штом се јавив, а не дека само ќе ми речат да одам во станицата и да поднесам пријава.

Јас немам време да поднесувам пријава! Морам да си го најдам прстенот!

Брзо се враќам на кружната маса каде што седевме попладнево и клекнувам под неа, проверувајќи го килимот уште еднаш. Како можев да дозволам да се случи ова? Како можев да бидам толку глупава?

Идејата да дојдеме на овој настан за дегустација на шампањ овде денес беше на мојата стара школска другарка, Наташа. Таа не можеше да дојде на мојот официјален момински викенд во спа центарот, па ова беше некоја замена. Бевме осум жени на масата, сите среќно си пиевме шампањ и лапавме мафини и сè беше супер кога некој рече, „Ајде, Попи, дај да ти го пробаме прстенот“.

Сега не ми ни текнува кој беше тоа. Можеби Анализ? Бевме колешки на факултет со Анализ, а сега работиме заедно во Фит Физио, со Руби која исто така беше со нас денес ама не сум сигурна дали таа го пробуваше прстенот.

Не ми се верува колку лошо ми оди ова. Како можам да бидам Поаро ако не можам да се сетам ни на основните работи? Вистината е дека имав чувство дека *сите* го пробуваа прстенот: Наташа и Клер и Емили и Лусинда (мојата планерка на венчавки, која ми стана и еден вид на пријателка) и нејзината асистентка Клеменси, и Руби и Анализ (кои не ми се само колешки од факултет и колешки на работа, туку и најдобри пријателки. Тие ќе ми бидат и деверици на свадбата).

Ќе признаам: уживав во вниманието и нивното воодушевување. Уште не ми се верува дека нешто толку величествено ми припаѓа мене. Факт е дека сè уште не можам да поверувам во ништо од сево ова. Јас сум верена! Јас, Попи Вајат. За висок, згоден, универзитетски професор кој има напишано книга и кој бил дури и на телевизија. Пред само шест месеци, мојот љубовен живот беше зона на катастрофи. Немав никакви позначајни акции година дена и неволно размислував дали да му дадам втора шанса на еден тип со лош здив што го запознав на сајт за запознавање... а сега треба да се мажам за десет дена! Се будам секое утро и погледнувам во мазниот пегав грб на Магнус додека тој уште спие, па си мислам, „Мојот вереник, доктор Магнус Тевинш, професор на Кингс

Колец во Лондон¹“ и ме преплавува неверување. Потоа се вртам на другата страна и го погледнувам прстенот кој скапо блеска на комодата до креветот и повторно ме преплавува неверување.

Што ли ќе рече Магнус?

Стомакот ми се стега и тешко подголгнувам. Не. Немој да мислиш на тоа. Ајде бе мали сиви ќелии. Мрднете.

Се сеќавам дека Клер долго го носеше прстенот. Навистина не сакаше да го извади. Потоа Наташа почна да го влече велејќи, „Јас сум на ред, јас сум на ред!“ И се сеќавам дека ја предупредив, „Нежно!“

Мислам, не е дека бев *неодговорна*. Внимателно го набљудував прстенот додека си го подаваа околу масата. Но тогаш почна лотаријата и наградите беа фантастични, па тоа ми го привлече вниманието. Недела во италијанска вила, ваучер за во врвен фризерски салон, ваучер за Харви Николс... Целата сала зуеше од возбуда кога почнаа да ги извлекуваат бројчињата и жени скокаа на сите страни врескајќи, „Тоа сум јас!“

И *ова* беше моментот кога работите тргнаа во неправат. Кога би можела да се вратам низ времето, би се вратила во тој момент и сериозно би си рекла, „Попи, *приоритети*“.

Но никогаш не сфаќаме во моментот, нели? Туку моментот се случува и ја правиш клучната грешка и моментот поминува и нема веќе шанси да се врати назад.

Па еве што се случи; Клер доби билети за Вимблдон на лотаријата. Јас ја обожавам Клер, но таа отсекогаш била малку расеана. Таа не стана да се развика, *Јас!*

1 Специјалност му е културолошки симболизам. Набрзина ја прочитав неговата книга **Филозофија на симболизмот**, по нашиот втор состанок, а потоа пробав да се преправам дека сум ја прочитала одамна, чиста коинциденција, демек за задоволство. (Да бидеме искрени, мислам дека воопшто не ми поверува). Како и да е, поентата ми е дека ја прочитав. И она што најмногу ме импресионираше беше тоа што имаше еден куп фусноти. Ептен се навлеков на нив. Нели се корисни? Само ги пикаш кога сакаш и одма изгледаш некако попаметно. Магнус вели дека фуснотите биле за работи што не се главна тема на муабет, но сепак се важни да се спомнат. Па, ова е мојата фуснота за фусноти.

Јуху! на цел глас, туку само ја крена раката за неколку сантиметри. Дури ни ние на *нејзината маса* не сфативме дека освоила нешто.

Баш кога мене ми светна дека Клер држеше билет во воздух, презентерот на бината рече, „Ајде да влечеме одново штом нема добитник...“

„Види!“ Ја буцнав Клер и почнав да мавтам со рацете како луда. „Овде! Еве ја добитничката овде!“

„И новиот број е... 4-4-0-3“.

Просто не ми се веруваше кога една темнокоса девојка на другиот крај од салата почна весело да вика и го крена својот билет во вис.

„Не е таа добитник!“ викнав навредено. „*Ти* си добитник!“

„Не е важно“. Клер се повлекуваше.

„Ама се разбира дека е важно!“ извикав пред да успеам да се исконтролирам и сите на масата почнаа да се смеат.

„Напред, Попи!“ извика Наташа. „Напред, витезка! Ајде реши го проблемот!“

„Ајде витезка!“

Ова е стара шега. Само затоа што имаше еден инцидент на училиште кога отпочнав петиција за да ги спасам хрчаците сите почнаа да ме викаат витезка на бел коњ. Или Вити, скратено. Моето мото наводно е „Се разбира дека е важно!“²

Да се вратам на главното... нема потреба да наглавувам дека за неполни две минути бев горе на бината со темнокосата девојка, расправајќи се со презентерот дека билетот на мојата пријателка беше повалиден од нејзиниот.

Сега ми е јасно дека воопшто не требаше да станувам од масата. Не смеев да го оставам прстенот, дури ни на секунда. Сега гледам колку беше глупаво тоа. Но во моја одбрана, јас не знаев дека *баи тогаш* ќе се вклучи алармот за пожар, нели?

2 Што всушност е нешто што јас никогаш не го кажувам. Исто како што Хамфри Богарт никогаш нема речено, „Свири повторно, Сем“. Тоа е урбан мит.

Сè беше страшно нереално. Во еден момент сите весело си седеа на дегустација на шампањ, а веќе во следниот, почна да пишти сирена и настана вистинско лудило, сите почнаа да скокаат од масите и да трчаат кон излезите. Ги видов Анализ, Руби и другите како си ги земаат чантите и трчаат кон вратата. Еден човек во костум се качи на бината и почна да нè турка мене, темнокосата девојка и презентерот кон една странична врата и не сакаше да ни дозволи да тргнеме во друг правец. „Вашата безбедност е наш приоритет“, упорно велеше³.

Но дури ни тогаш, не бев нешто посебно загрижена. Не мислев дека ќе го *снема* прстенот. Претпоставував дека го чуваше некоја од моите пријателки и дека ќе си го земам после кога ќе се најдеме сите надвор.

Надвор, се разбира, беше лудница. Имаше некоја голема бизнис конференција во хотелот истовремено со дегустацијата на шампањи и сите делегати излегуваа од различни врати, а вработените во хотелот се обидуваа да направат некаков ред и коли свиреа и ми требаше цела вечност само да ги најдам Наташа и Клер во хаосот.

„Кај вас ли ми е прстенот?“ прашав веднаш трудејќи се да не звучам обвинувачки. „Кај кого е?“

Двете бледо ме погледнаа.

„Немам поим“. Наташа слегна со рамениците. „Не беше кај Анализ?“

Па тогаш се вратив во лобито да ја побарам Анализ, но не беше ни кај неа и таа мислеше дека прстенот е кај Клер. А Клер мислеше дека е кај Клеменси. А Клеменси беше убедена дека бил кај Руби, но зар таа не си отиде веќе?

Проблемот со паниката е што незабележливо ти се пика под кожа. Во еден момент си комплетно смирен и упорно си велиш, „Немој да бидеш смешна. Се разбира дека не може да е изгубен“. Во следниот, персоналот на хотелот соопштува дека настанот ќе биде скратен поради непредвидени околности и нè испраќа. И сите твои другарки си тргнуваат да го фатат возот. А ти уште немаш 3 Се разбира дека хотелот не гореше. Имаше некој проблем со системот. Го дознав тоа отпосле, не дека ми беше некоја утеха.

прстен на прстот. И еден глас во твојата глава почнува да писка, „Мајко мила! Знаев дека ќе дојде до ова! Никој не требаше никогаш да ми дава толку скап прстен мене! Голема грешка! Огромна!“

И така се наоѓаш под маса саат време подоцна, пребарувајќи го гнасниот хотелски килим и молејќи се очајно за чудо. Иако таткото на твојот свршеник има напишано цела книга за тоа дека не постојат чуда и сè е суеверие.

Одеднаш сфаќам дека ми светка телефонот и го земам со растреперени прсти. Ми стигнале три пораки, па надежно ги листам.

Го најде ли? Анализ хх

Баш ми е жал, бејб, не сум го видела. Не се секирај, нема да му кажам ништо на Магнус. ххх

Еј, Попс! Мајко мила, каква штета, да изгубиш таков прстен. Да бидам искрена, јас мислев дека го видов... (1/2: следи уште една порака)

Вцашено зјапам во телефонот. Клер мислеше дека го видела? Каде?

Излегувам од под масата и мавтам со телефонот наоколу, но остатокот од пораката не сака да стигне. Сигналот овде е катастрофа. Ќе морам да излезам надвор.

„Еј!“ Ќ пристапувам на сивокосата чистачка. „Ќе излезам до надвор да проверам една порака. Но ако го најдете прстенот, јавете ми се, Ви го дадов мојот број, ќе бидам на улицата пред хотелот...“

„Добро, мила“, вели чистачката трпеливо.

Брзам низ лобито, избегнувајќи групи делегати од конференцијата и застанувам малку пред бирото на консиерџот.

„Да не случајно...“

„Никој уште не го пријавил, госпоѓице“.

Воздухот надвор мириса на лето иако е средина на

април. Се надевам дека времето уште ќе биде вакво за десетина дена затоа што венчаницата ми е со гол грб и се надевам дека денот ќе биде убав.

Има широки скали пред хотелот, па одам нагоре-надолу по нив мавтајќи напред-назад со телефонот во обид да фатам сигнал, но безуспешно. На крајот се симнувам долу на тротоарот и продолжувам да мавтам со телефонот уште подиво, држејќи го над глава, а потоа се навалувам кон тивката улица со телефонот испружен на врв на прсти.

Ајде, телефону, го молам. Можеш ти. Ајде за Попи. Прими ја пораката. Мора да има сигнал некаде... Можеш ти...

„Ааах!“ Шокирано се развикувам уште пред да сфатам што се случи. Имам некоја болка во рамото. Прстите ми се како изгребани. Една фигура на велосипед брзо ги врти педалите кон крајот на улицата. Имам време колку да регистрирам дека носи стар сив дуксер со качулка и црни фармерки пред да сврти на аголот.

Раката ми е празна. Што кој ѓавол...

Со неверување си погледнувам во дланката. Го нема. Типот ми го украде телефонот. Ми го *украде*, да му се сневиди.

Телефонот ми е *животот*. Не можам да постојам без него. Како витален орган ми е.

„Добро ли сте, госпоѓице?“ Портирот брзо се симнува надолу по скалите. „Да не Ве повреди?“

„Ме... ме ограбија“, успевам да пропелтечам. „Ми го цопнаа телефонот“.

Портирот ц’цка со јазикот. „Какви апаша. Мора да се внимава во ваквите населби...“

Но јас не го слушам веќе. Повторно почнувам да се тресам целата. Никогаш не сум била олку испаничена и исплашена. Што ќе правам без телефонот? Како ќе функционирам? Мојата рака автоматски посегнува кон џебот каде што обично го носам телефонот. Секој мој инстинкт сака да пише порака за ова некому, „Човече, го изгубив телефонот!“ , но како можам да го направам тоа без проклет телефон?

Мојот телефон се моите луѓе. Моите пријатели и семејство. Мојата работа. Мојот свет. Мое сè. Се чувствувам како некој да ме исклучил од апарати за одржување во живот.

„Да викнам ли полиција, госпоѓице?“ ме прашува портирот вознемирено.

Премногу сум деконцентрирана за да одговорам. Одеднаш ме парализира една единствена помисла. Прстенот. Им го дадов мојот број на сите: чистачките, целиот персонал, сите. Што ако некој го најде? Што ако е кај некого и се обидува да ме добие во моментов, а јас не можам да одговорам затоа што типот со качулката веќе ја фрлил мојата сим картичка во реката?

Мајко мила. Морам да поразговарам со консиержот. Ако не ќе му го дадам мојот домашен телефон...

Не. Лоша идеја. Ако остават порака, може да ја чуе Магнус⁴.

Добро, значи... значи... ќе му го дадам бројот од работа. Да.

Само што, нема да има никој во клиниката за физикална терапија вечерва. Не можам да одам да седам таму со часови за секој случај.

Сега почнувам сериозно да се вадам од памет. Сè се распаѓа.

За работите да бидат уште полоши, кога се враќам во лобито, консиержот е зафатен. Неговото биро е опколени со големи групи делегати од конференцијата кои зборуваат за резервации во ресторан. Се обидувам да му го привлечам погледот, надевајќи се дека ќе ме викне напред како приоритетен случај, но тој намерно ме игнорира и тоа ме повредува. Знам дека му одзедов многу време попладнево, но зарем не сфаќа во каква криза сум?

„Госпоѓице“. Гледам дека портирот дошол по мене и загрижено се мурти. „Да Ви дадеме ли нешто за шокот? Арнолд!“ Довикува еден келнер. „Едно Бренди за госпоѓицата, те молам, на сметка на куката. Сакате ли да седнете?“

⁴ Дозволено ми е барем да си дадам шанса да го најдам прстенот и тој никогаш да не дознае, нели?

„Не, фала“. Одеднаш ми светнува нешто. „Можеби треба да свртам на мојот број! Да му се јавам на типот што ми го украде! Можам да го замолам да се врати, да му понудам награда... Што мислиш? Може да ми го позајмиш твојот телефон?“

Портирот се повлекува малку наназад кога нагло ја подавам раката. „Госпоѓице, мислам дека тоа не би било баш најпаметно“, вели сериозно. „И сигурен сум дека полицајците би се согласиле дека не треба да направите таква работа. Мислам дека сте во шок. Ајде Ве молам седнете и пробајте да се опуштите“.

Хм. Можеби е во право. Ни јас немам некоја огромна желба да договарам средба со криминалецот со качулка. Ама не можам да седнам и да се опуштам; премногу сум наелектризирана. Во обид да си ги смирам нервите, почнувам да шетам наваму-натаму низ лобито, а моите штикли тропкаат по мермерниот под. Вртам еден голем успокојувачки круг покрај еден масивен фикус и масата со весници и една корпа за отпадоци и пак околу фикусот. За целото тоа време гледам во консиержот, чекајќи да се ослободи.

Лобито уште врие од делегати. Низ стаклените врати гледам дека портирот се вратил на скалите и запира такси возила за бизнисмените. Еден набиен мал Јапонец во син костум стои во близина со група бизнисмени кои ми личат на Европјани и гласно, бесно зборува на јапонски гестификуирајќи со рацете. Тој е толку минијатурен, а другите мажи изгледаат толку исплашено и вознемирено што речиси ми доаѓа да се насмевнам.

Тогаш ми носат едно бренди и накратко застапувам за да го мавнам на екс, а потоа продолжувам да вртам во истиот круг.

Кога се потсмирувам малку, главата почнува да ми се полни со убиствени мисли. Свесен ли е типот на велосипедот дека ми го уништи животот? Свесен ли е колку може да биде важен еден телефон? Тоа е најлошото нешто што можеш да го украдеш од човек. *Најлошото*.

А не беше ни некој којзнае каков телефон. Прастар беше. Па нека му е со среќа ако сака да ја напише буквата Б во порака или да се приклучи на интернет.

Вртам околу фикусот... масата со весници... корпата за отпадоци... фикусот... масата... корпата... фикусот...

И ми го повреди рамото. Копиле едно. Можеби би можела да го тужам за милиони. Ако некогаш го фатат, што сигурно нема.

Фикусот... масата со весници... корпата за отпадоци...

Корпа за отпадоци.

Чекај малку.

Што е она?

Се вкопувам во место и погледнувам во корпата, прашувајќи се дали некој си игра мајтап со мене или халуцинирам.

Тоа е телефон.

Во корпата за ѓубре. Мобилен телефон.

2

Трепкам неколкупати и повторно погледнувам, но телефонот уште е таму, делумно скриен со неколку фрлени програми за конференцијата и чаши од Старбакс. Што бара телефон во *корпа за ѓубре*?

Погледнувам наоколу да видам да не ме гледа некој, а потоа набрзина го вадам. Има неколку капки кафе на него, но освен тоа, изгледа совршено. И добар телефон е. Личи на нов.

Претпазливо се вртам и го разгледувам преполното лоби. Ама баш никој не ми обрнува внимание. Никој не трча да се развика, „А бе *еве ми го* телефонот!“

И јас го вртам овој круг најмалку десет минути. Значи кој и да го фрлил телефонот, го фрлил претходно.

Од задната страна на телефонот има лепенка на која со мали букви пишува Вајт Глоуб Консалтинг Груп и број. Дали некој го фрлил? Да не е расипан? Притискам едно копче и екранот светнува. Мене ми личи дека работи.

Едно гласче во главата ми вели дека треба да го пријавам. Да му речам на консиержот, „Извинете, мислам дека некој си го изгубил телефонот“. Тоа треба да направам. Да отидам сега веднаш, како секој одговорен граѓанин на општеството...

Моите нозе не мрдаат. Мојата рака заштитнички се стега околу телефонот. Работата е што *ми треба* телефон. Сигурна сум дека тие Вајт Глоуб Консалтинг Груп имаат

милиони телефони. И не е дека го најдов на земја или во тоалетот, нели? Беше во корпа за ѓубре. А сè што е во корпа за ѓубре е *ѓубре*. *Јавна сопственост*. Може да си го земе кој сака. Фрлено е во светот. Тоа е правилото.

Сиркам уште еднаш во корпата и гледам беџ со црвена врвка ист како оние што висат на вратот на секој делегат. Проверувам уште еднаш дали ме гледа консиерџот, а потоа набрзина ја пикам раката и ја вадам пропусницата за конференцијата. Во мене гледа сликата на занесно убава девојка, а под неа пишува: *Вајолет Расел, Вајт Глоуб Консалтинг Груп*.

Е сега веќе почнувам да градам прилично добра теорија. Исто како да сум Поаро. Ова е телефон на Вајолет Расел и таа го фрлила. Од... една или друга причина.

Па, тоа е нејзина вина, не моја.

Телефонот одеднаш почнува да вибрира и ме вади од памет. Срање! Жив е. Потоа почнува гласно да свири - ечи *Single Ladies* од Бијонсе. Набрзина одбивам повик, но некоја секунда подоцна, повторно почнува гласно да свони.

Штракам во обид да го најдам копчето за намалување на тонот. Неколку од бизнисмените сега зјапаат во мене и толку сум збркана што го притискам копчето за одговарање наместо за одбивање на повикот. Бизнисмените сè уште ме гледаат, па го ставам телефонот на уво и се вртам.

„Личноста што ја барате не е достапна“, велем, обидувајќи се да звучам роботски. „Ве молам оставете порака“. Мислам дека вака ќе се отарасам од кој и да е што врти.

„Кадесибе, дагоебам?“ вели зарипнат, финообразован машки глас и речиси писнувам од вчудоневиденост. Ми успеа! Тој мисли дека сум машина. „Штотуку разговарав со Скоти. Тој има некој контакт што смета дека може да ја заврши работата. Ќе биде како ендоскопска хирургија. Добар е. Нема да има никаква трага“.

Не се осмелувам ни да дишам.

„Добро“, вели човекот. „Значи, што друго и да правиш, внимателно, ебате“.

Тогаш спушта, а јас вцашено погледнувам во телефонот. Ни на крај памет дека некој навистина ќе остави порака.

Сега се чувствувам малку виновно. Ова беше вис-тинска говорна порака, а Вајолет ја пропушти. Мислам, не е моја вина што таа го фрлила телефонот, но сепак... Импулсивно барам нешто во чантата за да запишам и вадам пенкало и една стара театарска програма. Пишувам: *Скоти има контакт, ендоскопска хирургија, никаква трага, внимателно ебате*.

Бог знае за што се работи овде. Можеби за липосукција? Како и да е, нема врска. Поентата е дека, ако ја сретнам некогаш таа Вајолет, ќе ѝ ја пренесам пораката.

Пред телефонот да успее повторно да засвони, брзо одам до бирото на консиерџот, што Фала Му на Бога конечно е расчистено.

„Здраво“, велем задишано. „Пак јас. Да не го најде некој прстенот?“

„Дозволете да Ве уверам, мадам“, вели со вештачка, ладна насмевка, „дека да го најдевме, ќе Ве известев. Го имаме Вашиот телефонски број...“

„Не, го немате!“ го прекинувам, речиси триумфално. „Тоа е проблемот! Бројот што Ви го дадов не... хм... не е во функција веќе. Не се користи“. Сигурно не сакам да му се јави на апашот со качулката и да му спомне скапоцен смарагден прстен. „Ве молам не вртете на тој број. Може ли да ми се јавите на овој?“ Внимателно го препишувам бројот од задната страна на телефонот на Вајт Глоуб Консалтинг. „Може ли да го провериме, чисто за да бидеме сигурни?“ Посегнувам по фиксниот телефон на хотелот и го вртам бројот. Секунда подоцна, од телефонот почнува да ечи Бијонсе. Добро. Мојам да се опуштам барем малку. Имам број.

„Мадам, нешто друго?“

Консиерџот почнува да изгледа нервозно, а зад мене се прави ред од луѓе. Па повторно му се заблагодарувам и вриејќи од адреналин, тргнувам кон најблиската софа.

Имам телефон и имам план.

Ми требаат неполни пет минути да го изнапишам мојот нов број на дваесетина ливчиња, заедно со текст: ПОПИ ВАЈАТ - ЗА СМАРАГДЕН ПРСТЕН, ВЕ МОЛАМ ЈАВЕТЕ СЕ!!! со големи букви. Почнувам да се нервирам кога гледам дека вратите од салата сега се заклучени (иако сум сигурна дека ги слушам чистачките внатре), па принудена сум да се шуткам низ ходниците на хотелот, тоалетите, па дури и спа центарот, раздавајќи го мојот број на секој вработен на кој ќе налетам и објаснувајќи ја приказната.

Се јавувам во полиција и им го диктирам мојот нов број. Ќе испраќам порака на Руби - чиј број го знам напамет - и пишувам:

Еј! Ми го украдоа телефонот. Ова ми е новиот број. Може ли да им го кажеш на сите? Да не се појави некаде прстенот...

Потоа преморено се бапнувам на софата. Се чувствувам како да живеам во овој проклет хотел цел ден. Треба да му се јавам на Магнус и да му го кажам новиот број и него, но сè уште не можам да се соочам со тоа. Имам некој нерационален страв дека само по тонот на мојот глас ќе знае дека ми го нема прстенот. Дека ќе почувствува дека немам ништо на четвртиот прст уште во првиот момент кога ќе речам „Ало“.

Те молам врати се, прстену. ТЕ МОЛАМ врати се...

Се навалувам нанзад, ги затворам очите и се обидувам да испратам телепатска порака низ етерот. И кога Бијонсе повторно почнува да пее, преплашено потскокнувам. Можеби ова е тоа! Мојот прстен! Некој го нашол! Не ни погледнувам во екранот туку веднаш возбудено кревам, „Ало?“

„Вајолет?“ Машки глас ми го удира увото. Не е истиот човек што вртеше претходно; овој има подлабок глас. И звучи понервозно, потемпераментно, ако може да се оцени по три слога⁵. Воедно, дише прилично тешко, што значи дека или е некој перверзник или вежба нешто. „Во лобито ли си? Таму ли е уште јапонската делегација?“

⁵ А јас мислам дека може.

Рефлективно се развртувам наоколу. Гледам дека покрај вратата има еден куп Јапонци. „Да, тука се“, велеам. „Но јас не сум Вајолет, овој телефон веќе не е на Вајолет. Многу ми е жал. Можеби ќе можете да ги информирате и другите дека ѝ е сменет бројот?“ Морам да ги откачам пријателите на Вајолет од врат. Не можам да си дозволам да ги оставам да ми вртат на секои пет секунди.

„Извинете, а кој е на телефон?“ прашува човекот. „Зошто одговарате Вие на овој број? Каде е Вајолет?“

„Јас го поседувам овој телефон сега“, велеам многу посамоуверено отколку што се чувствувам. А тоа реално е вистината. Штом телефонот е кај мене, значи може да се каже дека го поседувам.

„Ти го поседувааш? Која си па ти... Ох, мајко мила“. Пцуе неколкупати и слушам далечни чекори. Звучи како да трча по скали⁶. „Каж ми само, си одат ли?“

„Јапонците?“ Погледнувам кон групата. „Можеби. Не сум сигурна“.

„Има ли еден низок со нив? Малку дебел? Со густа коса?“

„Мислиш човекот во синиот костум? Да, еве го баш пред мене. Изгледа нервозно. Сега става едни слушалки“.

Нискиот Јапонец пред мене се мурти кога ги става слушалките од телефонот што му го поддава еден колега и луто почнува да зборува на јапонски, а сите негови пријатели нервозно кимаат.

„Не!“ Извикот на човекот на другиот крај од линијата ме изненадува. „Не смее да си оди“.

„Е па си оди. Баш ми е жал“.

„Мораш да го запреш. Отиди кај него и не му давај да излезе од хотелот. Отиди му одма. Направи сè што треба“.

„Молам?“ Зјапнувам во телефонот. „Види, многу ми е жал, ама јас не те ни познавам...“

„Ни јас тебе“, враќа тој. „Која си ти патем? Другарка си ѝ на Вајолет? Можеш ли да ми кажеш кога поточно Вајолет реши да даде отказ во текот на најголемата конференција во годината? Дали таа мисли дека одеднаш не ми треба личен асистент веќе?“

⁶ Добро, значи веројатно не е перверзник.

Аха. Значи Вајолет му е лична асистентка. Ова веќе има логика. И го напуштила! Па да бидам искрена, не сум изненадена, кога е олку заповеднички настроен.

„Нема врска сега“, се прекинува самиот. „Поентата ми е дека јас сум на скалите, на деветтиот кат, лифтот е заглавен, ќе бидам долу за помалку од три минути и мораш да го задржиш господинот Јучи Јамасаки таму додека да дојдам. Која и да си“.

Какво безобразие.

„И што ако не го задржам?“ враќам.

„Ако не го задржиш, година дена внимателни преговори ќе паднат во вода поради едно апсурдно недоразбирање. Ќе падне во вода најголемата зделка годинава. Сите дваесет души од тимот ќе ја изгубат работата“. Неговиот глас е непопустлив. „Постари менаџери, секретарки, целата екипа. Само затоа што јас не можам да се симнам доволно брзо, а единствената личност што може да помогне, не сака“.

Ох бестрага.

„Добро!“ велам бесно. „Ќе се потрудам. Како рече дека се вика?“

„Јамасаки“.

„Чекајте!“ се развикувам и се стрчувам низ лобито. „Ве молам! Господине Јамасаки? Може ли да причекате малку?“

Господинот Јамасаки збунето се врти, а неколку од луѓето што стојат околу него истапуваат нанапред и заштитнички го опкружуваат. Тој има широко лице, сè уште збрчкано од лутина, и широк врат како бик, околу кој сега замотува свилен шал. Добивам некој впечаток дека не е расположен за празни муабети.

Немам поим што да кажам следно. Не зборувам јапонски, не знам ништо за јапонските бизниси, ниту за јапонската култура. Освен за суши. Ама сигурно не можам да му отидам и туку-така да му речам само „Суши!“ од нигде-никаде. Тоа би било како да му отидеш на некој опасен американски бизнисмен и да му речеш „Кременадла!“

„Јас сум... голем обожавател“, импровизирам, „на Вашата работа. Може ли да добијам автограм?“

Тој изгледа збунето, па еден од колегите му шепоти на уво, преведувајќи. Веднаш престанува да се мурти и ми се поклонува.

И јас претпазливо се поклонувам пред него, а тој одеднаш пука со прстите и наредува нешто. По некоја секунда отвораат прекрасна кожна папка пред него и тој пишува нешто со краснопис на јапонски.

„Таму ли е уште?“ Гласот на непознатиот одеднаш одекнува од телефонот.

„Да“, мрморам. „Едвај го задржав некако. Каде си?“ Му упатувам една широка насмевка на господинот Јамасаки.

„На петтиот кат. Држи го. Што и да треба“.

Господинот Јамасаки ми го подава ливчето, го затвора пенкалото, а потоа повторно се поклонува и си тргнува.

„Чекајте!“ извикувам очајно. „Може ли да... Ви покажам нешто?“

„Господинот Јамасаки е многу зафатен“. Еден од неговите колеги облечен во најбелата кошула што некогаш сум ја видела се врти кон мене. „Контактирајте ги нашите канцеларии“.

Повторно тргнуваат кон вратата. Што да правам сега? Не можам да побарам уште еден автограм. Не можам да му се фрлам и да го соборам како во рагби. Морам да му го привлечам вниманието некако...

„Имам специјално известување за Вас!“ извикувам трчајќи по нив. „Јас сум музичка телеграма! Носам порака од многуте обожаватели на господинот Јамасаки. Ќе биде страшна некуртоазија за нив ако ме одбиете“.

Зборот „некуртоазија“ ги вкопува во место. Се муртат и збунето се погледнуваат.

„Музичка телеграма?“ прашува човекот со белата кошула сомничаво.

„Како Горилаграма?“ нудам. „Само ова е со пеење“.

Не сум сигурна дали ова им разјасни нешто.

Преведувачот брзо му мрмори нешто на господинот Јамасаки на уво и по некоја секунда ми вели, „Може да презентирате“.

Господинот Јамасаки се врти, а и сите негови колеги со него. Очекувачки ги прекрстуваат рацете преку градите и се местат во ред еден до друг. Гледам и други заинтересирани погледи од останатите групи бизнисмени во лобито.

„Каде си бе?“ мрморам очајно на телефонот.

„На третиот кат“, го слушам гласот на човекот по еден момент. „За пола минута сум долу. Немој да го изгубиш“.

„Почнете“, наредува човекот со белата кошула.

Сега и други гости на хотелот застануваат да гледаат. Ох мајко мила. Како ли се вплеткав во ова? Како прво, јас не знам да пеам. Како второ, што ли да му пеам на јапонски бизнисмен што не го ни знам? И како трето, *зошто* реков дека сум музичка телеграма?

Ама ако не направам нешто наскоро, дваесет души може да ги изгубат своите работни места.

Длабоко се поклонувам, само за да си купам уште некоја секунда. И сите Јапонци ми се поклонуваат.

„Почнете“, наредува човекот во белата кошула, а неговите очи злокобно светкаат.

Длабоко вдишувам. Ајде. Не е важно што ќе направам. Треба само да трае пола минута. После можам да побегнам и никогаш веќе нема да ме видат.

„Мистер Јамасаки...“ почнувам претпазливо во ритамот на *Single Ladies*. „Мистер Јамасаки. Мистер Јамасаки. Мистер Јамасаки“. Мрдам со колковите и рамениците кон него, исто како Бијонсе⁷. „Мистер Јамасаки. Мистер Јамасаки“.

Да бидам искрена, ова е многу лесно. Не ми треба ни текст, можам само да повторувам, „Мистер Јамасаки“. По неколку секунди, некој од Јапонците почнуваат дури и да пеат со мене, плескајќи го господинот Јамасаки по грбот.

„Мистер Јамасаки, Мистер Јамасаки. Мистер Јамасаки, Мистер Јамасаки“. Го кревам показалецот и го тресам кон него, намигнувајќи му. „О-о-о-о... о-о-о-о...“

Песнава е нездраво заразна. Сега пеат сите Јапонци,

7 Океј, не баш како Бијонсе. Ама ја имитирам Бијонсе.

освен господинот Јамасаки кој само стои и изгледа воодушевено. Сега во пеењето се приклучени и некои од делегатите од страна и слушам дека едниот вели, „Ова е Флеш Моб?“

„Мистер Јамасаки. Мистер Јамасаки. Мистер Јамасаки... Каде си?“ мрморам на телефонот, сè уште исклештена од уво до уво.

„Тука сум, гледам“.

„Молам?“ Нагло ја кревам главата и го скенирам лобито со поглед.

Мојот поглед одеднаш стигнува до еден човек кој стои сам на десетина метри. Носи темен костум и има густа, црна разбушавена коса и држи телефон на увото. Дури и од ова растојание можам да видам дека се смее.

„Колку долго стоиш таму?“ прашувам луто.

„Само што стигнав. Не сакав да те прекинувам. Патем, браво“, додава. „Мислам дека тотално го освои Јамасаки“.

„Фала ти“, вела м саркастично. „Мило ми е што можев да помогнам. Сега е твој“. Драматично му се поклонувам на господинот Јамасаки, а потоа се вртам и брзо бегам кон излезот, игнорирајќи ги извиците на разочараните Јапонци. Имам поважни работи од арогантните странци и нивните глупави бизнис зделки.

„Чекај!“ Гласот на човекот ме следи преку телефонот. „Мобилниот. На мојата лична асистентка е“.

„Е па, не требала да го фрли тогаш“, враќам луто отворајќи ги вратите. „Кој си го најде, негов си е. Јавна сопственост“.

Има дванаесет постојки од Најтсбриџ до куќата на родителите на Магнус во Северен Лондон и веднаш штом излегувам од подземната го проверувам телефонот. Трепка. Од новите пораки - има десет текстуални и дваесет мејлови - но само пет пораки се за мене и ни една не е со новости за прстенот. Една е од полицијата и срцето ми се исполнува со надеж, но сакаат само да потврдат дека сум поднела пријава. Останатите пораки и мејлови

се за Вајолет. Додека ги листам, забележувам дека во најголемиот дел од мејловите во насловот се спомнува „Сем“. Чувствувајќи се повторно како Поаро, ја отворам листата со повици и да, гледам дека последниот број што вртел на овој телефон е „Сем Мобилен“. Значи тоа е тој. Шефот на Вајолет. Типот со темна разбушавена коса. И уште еден доказ, нејзината мејл адреса е asistentkatanasemrokston@whiteglobeconsulting.com.

Чисто од љубопитност, кликам на еден од мејловите, мејлот е од jenasmit@grantlyassetmanagement.com, а насловот е „Во врска со: Вечера?“

Фала, Вајолет. Ќе ти бидам многу благодарна ако не му спомнуваш за ова на Сем. Ептен сум засрамена сега!

Оох. За што тоа е засрамена? Пред да успеам да се исконтролирам, продолжувам да листам надолу за да го прочитам претходниот мејл што бил испратен вчера.

Всушност, Цена, треба да знаеш нешто: Сем е свршен. Сречно, Вајолет.

Тој е свршен. Интересно. Кога ги препрочитувам зборовите уште еднаш, чувствувам некоја чудна мала реакција во себе што не можам баш да ја дефинирам - изненаденост? Иако, зошто би била изненадена? Јас не го ни знам типот.

Е добро, сега *морам* да ја дознаам целата приказна. Зошто е Цена засрамена? Што се случило? Листам уште подолу и наоѓам долг воведен мејл од Цена, која очигледно го запознала овој Сем Рокстон на некој службен настан, се загреала за него и го поканила на вечера пред две недели, но тој не ѝ одговарал на повиците.

...се обидов повторно вчера... можеби користам погрешен број... некој ми кажа дека е озлогласен кога станува збор за доаѓање до него и дека сите се обидуваат да го добијат преку неговата лична асистентка... Многу ми е жал што те малтретирам тебе... Само кажи ми како би било најдобро...

Кутрата жена. Сега сум баш навредена во нејзино име. Зошто не ѝ одговорил? Колку е тешко да се пише еден краток мејл со едно обично „Не, фала“? И сега уште излегува дека е свршен, да му се сневиди.

Како и да е. Сеедно. Од еднаш сфаќам дека си го пикам носот во туѓ инбокс кога имам многу поважни работи на кои треба да мислам. *Приоритети, Пону*. Морам да купам некое вино за родителите на Магнус. И картичка со некој текст „Добредојдовте дома“. И, ако не го најдам прстенот во следните дваесет минути... некои ракавици.

Катастрофа. *Катастрофа*. Излезе дека не продаваат ракавици во април. Единствените што успеав да ги најдам беа едни останати од Нова година во продавница за модни додатоци, само најмал број.

Не ми се верува дека сериозно планирам да ги дочекам моите идни свекор и свекрва во премногу тесни црвени волнени ракавици со ирваси. И со свончиња.

Ама немам избор. Или тоа или треба да ризикувам да ми го видат голиот прст.

Кога почнувам да се качувам нагоре по брдото кон нивната куќа, сериозно почнува да ми се лоши. Не е само за прстенот. Туку целата таа страшна работа со идните свекор и свекрва. Вртам на аголот - и сите светла во куќата гонат. Тие се дома.

Никогаш не сум видела куќа што толку му прилега на некое семејство како што оваа куќа им прилега ним. Постара е и пограндиозна од која било друга куќа на улицата, гледа надолу во минувачите од нејзината супериорна позиција. Во градината има стари дрвја. Циглите се покриени со англиски зелен ползавец, а прозорците сè уште ги имаат оригиналните дрвени рамки од 1835 година. Внатре, има тапети на Вилијам Морис кои датираат од 60-тите години, а паркетот е покриен со турски килими.

Само што килимите не се гледаат затоа што најчесто се покриени со стари документи и ракописи што никој

никогаш не се мачи да ги расчисти. Никој не е голем љубител на средувањето во семејството Тевииш. Еднаш најдов фосилизирано сварено јајце во креветот во една од гостинските соби, сè уште стоеше во држач за јајце. Сигурно беше старо минимум година дена.

И насекаде низ куќата има книги. Наредени до таван на полиците, расфрлени по подот, па дури и на плочките во тоалетите. Ентони пишува книги, Ванда пишува книги, Магнус пишува книги и неговиот постар брат Конрад пишува книги. Дури и жена му на Конрад, Маргот, пишува книги⁸.

Што е супер. Мислам, тоа е прекрасна работа, толку генијалци интелектуалци во едно семејство. Но не може да не направи да се чувствувааш малкуцка, малкуцка некомпетентно.

Да не се разбереме погрешно, јас мислам дека сум прилично интелегентна. Мислам, за нормална личност што одела на училиште и на факултет и нашла работа и сè по ред. Но ова не се нормални луѓе, тие се во тотално друга лига. Тие имаат супер мозоци⁹. Јас ги имам сретнато неговите родители неколкупати, кога дојдоа во Лондон на недела дена кога Ентони требаше да држи некое важно предавање, но и тоа беше доволно за да добијам добра претстава за нив. Додека Ентони држеше предавања за политичка теорија, Ванда презентираше некој труд за феминистичкиот јудаизам на некои други генијални луѓе и двајцата се појавија на *The culture show*, заземајќи спротивни ставови за некој документарен филм за влијанието на ренесансата¹⁰. Па тоа беше позадината на нашата прва средба. Значи, без притисоци.

Во животот сум се запознавала со неколку родители на моите дечковци, но ова без конкуренција беше моето најлошо искуство. Штотуку се имавме ракувано и

8 И тоа не книги со интересна содржина, белетристика. Туку книги со фусноти. Книги на разни теми, како историја и антропологија и културен релативизам.

9 Се прашувам дали сите земаат рибино масло. Мора да ги прашам некогаш.
10 Не ме прашувајте. Слушав страшно внимателно, но сепак не успеав да разберам зошто не се согласуваа. Мислам дека ни водителот не можеше да ги следи.

правевме малку празен муабет и ѝ кажував на Ванда, прилично гордо, каде студирав кога Ентони погледна нагоре над неговите полукружни очила за гледање со тие негови светли ладни очи и рече, „Диплома по физиотерапија. Колку интересно“. Веднаш се почувствував утепано. Не знаев што да кажам. Впрочем, толку се збунив и вцашив што излегов од собата божем за да отидам до тоалет¹¹.

И после тоа, се кочев, многу јасно. Тие три дена беа жива мизерија. Колку поинтелектуални стануваа разговорите, толку мене повеќе ми се врзуваше јазикот и ми стануваше понепријатно. Мојот втор најлош момент: кога го изговорив Пруст погрешно и сите се погледнаа¹². И мојот нај, најлош момент: кога гледавме квиз сите заедно во дневната и почнаа да ги отвораат прашањата за коски. Мојата тема! Јас студирав тоа! Ги знам дури и латинските имиња и сè! Но додека јас земав воздух за да одговорам на првото прашање, Ентони веќе го имаше дадено точниот одговор. Следниот пат бев побрза, но тој сепак ме претрка. Целата работа беше како трка и тој победи. И после, на крајот, ме погледна и рече, „Зарем не учевте анатомија во училиштето за физиотерапија, Попи?“ *И умрив од срам*.

Магнус вели дека ме сака мене, не мојот мозок, и дека треба едноставно да ги игнорирам неговите родители. А Наташа вели да мислам само на дијамантот и на куќата во Хемпстед и вилата во Тоскана. Е тоа ти е Наташа. Мојот пристап, од друга страна, е различен: едноставно да не мислам на нив. Во ред си беше сè. Безбедна си бев на растојание од нив, кога беа на илјадници километри во Чикаго.

Но сега повторно се вратени.

Ох, мајко мила. И јас уште сум малку потресена за „Пруст“. (Прост? Прауст?) И не си ги повторив латинските имиња за коските. И носам црвени волнени ракавици со ирваси во април. Со свончиња.

11 Магнус отпосле рече дека татко му се шегувал ама мене не ми звучеше како шега.

12 Никогаш не сум ни прочитала нешто од Пруст. Не знам зошто морав да го спомнам.